

Lovsång

TIDNINGEN LOVSÅNG GES UT TRE GÅNGER PER ÅR AV DAVID MEDIA

Jesus

Världens Ijus

(Ny skiva från KLOT, sidan 4)

Intensiva systrar

(Mary Mary predikar genom att sjunga, sidan 6)

Ett pendlande mellan ytterligheterna

(Peter Sandwall efterlyser balans i lovsången, sidan 10)

3

Oktober
2006

29 kronor

david
media

7 320470 065792

ÖVER FEM MILJONER SÅLDA SKIVOR

Don Moen
Hiding place

Finns i din missionsbokhandel eller på www.davidmedia.se

NY CD

RICKARD SUNDSTRÖM

HELIGHET OCH EN ÖPPEN FAMN

12 LOVSÅNGER
LIVE FRÅN TRE DAGAR

LYSSNA PÅ WWW.DAVIDMEDIA.SE/RICKARD

Lovsång 06

Så stor är vår Gud

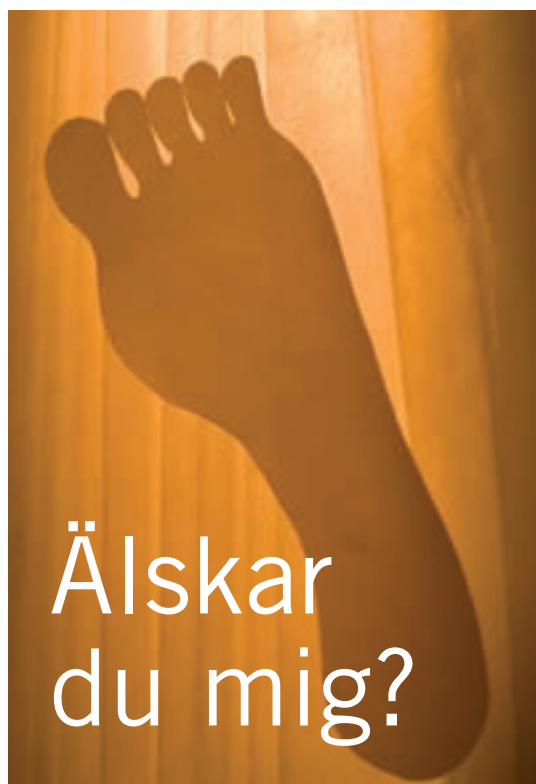
BRENTON BROWN [US], HANS JOHANSSON,
RICKARD SUNDSTRÖM, VIOLA GRAFSTRÖM M FL

Två dagar för dig som brinner för
tillbedjan, är lovsångsledare eller sång
och musikansvarig i församling

27-28 oktober – Kungsporten, Huskvarna

ANMÄL DIG PÅ:
www.davidmedia.se

Älskar du mig?

– Älskar du mig?

Den tidiga frukosten på stranden är knappt avslutad. Runt elden vilar hårdföra fiskare ut efter en lång natts arbete. Frågan är smärtsamt närgången. Petrus sätter nästan morgonkaffet i halsen.

– Jag älskar dig, det vet du, säger han.
– Älskar du mig mer än de andra gör?

Jesu blick är mild, men fast. Frågan skär genom den svala morgonluften. Petrus skruvar på sig.

– Herre, du vet att jag har dig kär?

Tredje gången Petrus får frågan av Jesus brister det.

– Herre, du vet allt. Vad kan jag dölja för dig? Du vet att jag har dig kär. Mötet med dig har vänt upp och ner på mitt liv och fått mig att göra saker som jag inte trodde var möjliga. Inget är som förut. Ändå kan jag inte glömma mitt livs misslyckande. Herre, jag älskar dig. Utan dig dör jag och ändå är till och med min kärlek ofullkomlig.

Jesus avslutar samtalet med två ord:

– Följ mig.

Tillbedjan – att älska Jesus

I sin fantastiska bok *Leva med mål och*

mening skriver Rick Warren att "Verklig tillbedjan handlar om att älska Jesus."¹ – så enkelt och samtidigt så svårt. När vi pratar om tillbedjan lägger vi in så mycket annat i ordet. Ibland känns det som om definitionen av tillbedjan har kidnappats och måste befrias igen. Lovsångsfostrade som vi är tror vi att vi ligger i historiens framkant av vad tillbedjan är, men istället har vi fastnat i former, metoder och stilar. Egentligen handlar det överhuvudtaget inte om musik.

"Men hav dina visors buller bort, jag orkar ej höra dem mer.", skaldar Dan Andersson i en av de vackraste visor jag vet. Kanske mer än något annat behöver vi luta våra huvuden mot Jesu bröst och kapitulera – bokstavligt talat lägga ner vår prestige, vår image,

ja till och med vårt "kall" och vila vid Hans bröst som små barn. Tillbedjan och intimitet går hand i hand. Intimitet – friheten att få vara den man är, att släppa alla masker och poser, att komma farligt nära.

Intimitet är kärlekens framsida. Längtan att vara nära den älskade får oss att vända framsidan till. Tuffingen Johannes, han den hetlevrade med smeknamnet Åskans son, vilar sitt huvud mot Jesu bröst. En kvinna kysser och smörjer Jesu fötter med sitt hår. Maria glömmar sina plikter och sitter vid Jesu fötter andlöst lyssnande. Hennes blick registrerar varje del av Hans ansikte. "Nära Jesus", sjunger vi i sången². För Maria är det inget val: "Nära Jesus, detta enda är mig nog, nära Jesus."

Intimitet som ett tillstånd

Några av mitt livs bästa stunder har varit tillfällen då jag och min älskade hustru Sara kommit varandra så nära att gränsen mellan hennes kropp och min för ett ögonblick har suddats ut. Det är stunder av ordlös, hudlös kontakt då vi har sett varandra djupt i ögonen utan att behöva

titta bort, då Bibelns ord om "ett kött" blivit en förmånbar, fysisk verklighet och intimitet inte är en definition utan ett tillstånd. I benådade stunder har jag upplevt samma intima närhet till Gud, ofta i samband med bön och lovsång.

Det finns inget mer befriande än att få komma till Jesus som man är. "Jag kommer som jag är, har ingenting att dölja. Du har skapat mig och känner mig så väl."³ Vilken befrielse att inse att våra största stunder av ära och framgång inte imponerar på Honom och att våra djupaste misslyckanden inte får Honom att ta avstånd ifrån oss. Han känner dig och det finns ingenting i ditt liv som står emellan Honom och dig, men det finns mycket i våra liv som står emellan oss och Jesus. "Bitterhet är det största hindret för vänskap med Gud."⁴, säger Rick Warren. Vad som hindrar oss kan variera, men konsekvenserna är desamma – distans. Vi avskärmar oss från Gud och förlorar den dyrbara intimiteten med Jesus som vi skapats för. Det enda viktiga den helige Ande vill, skriver Bo Brander⁵, är att forma oss till människor som är oss själva och följer Jesus.

Tillbaka till berättelsen i Johannesevangeliet⁶. Notera att "Älskar du mig?" kommer före "Följ mig." – Älskar du mig? kommer före missionsbefallningen. Du är inte först och främst skapad till arbetare. Guds syfte med ditt liv är inte att vara till nytta. Om alla människor älskade Jesus skulle vi inte behöva missionera mera. Han vill ha dig och Han vill att du ska ha din lust och tillfredställelse i Honom. Att känna och älska Gud är människans största privilegium. Inget ger Gud större tillfredställelse än att vara känd och älskad.

¹ *The purpose driven life* av Rick Warren, Zondervan

² *Nära Jesus*. Hymn i arrangemang av Fernando Ortega. Finns med på Erik Tillings skiva *Göm mig i Dina vingar*, David Media

³ Strof ur sången *I Ditt ansiktets ljus* av Joakim Strandberg, Vineyard Songs (Nordic)

⁴ *The purpose driven life* av Rick Warren, Zondervan

⁵ *Ett år med Jesus* av Bo Brander och Göran Skytte, Artos förlag

⁶ Johannesevangeliet 21:15-19

Text: Lars Petersson

Foto: Per-Johan Thörn

På knä inför Jesus

David's Hjärta-skivan *Jesus världens ljus* är en live-inspelning från lägret Tejp på Dekarsön utanför Örnsköldsvik. Mats Nyholm med flera ledde lovsång under sommarkvällarna.

– Det är väldigt mycket live över den, säger Lars Ekberg som har producerat skivan.

”Ära, ära, Jesus världens ljus.” Tonerna stiger mot tältduken den första onsdagskvällen i augusti. På scenen lyser ett kors framför en svart backdrop. 300 lägerdeltagare förenas i lovsång efter en varm dag under en klarblå himmel.

– Vi kan inte betala Gud för vad Han har gjort, men vi kan tacka Honom genom att ge av vad vi har fått, säger Mats Nyholm som tillsammans med David Ivarson leder kvällens lovsång i det vita mötestältet.

Tidigare samma dag står Mats utanför den gröna vagnen där inspelningsutrustningen har stuvats in och slipar på kvällens låtordning. Att välkomstsången är bra, att det går en röd tråd genom låtvalet och att det finns en balans mellan nytt och gammalt är viktiga kriterier när han väljer sånger. Dessutom ska Herrens ära stå i fokus.

– Det handlar om att förkunna vem Gud är och måla den stora bilden av Honom, säger Mats.

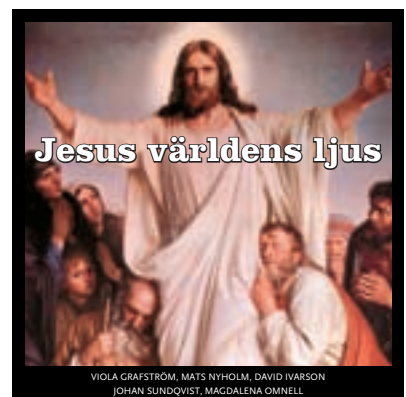
Materialet tävlades fram

Skivan är gjord i samarbete med KLOT (Kom låt oss tillbe), ett lovsångs nätverk inom EFS (Evangeliska Fosterlands-Stiftelsen). Förra året utlyste KLOT en låtskrivartävling. 100 bidrag kom in och bland dessa har man valt ut några till skivan. Dessutom finns flera översättningar med, bland annat Matt Redmans *Face down* som på svenska fått namnet *Faller ner*.

– Det finns så många som skriver på sin kammare, men eftersom man aldrig har spelat det offentligt tror man inte att det är bra. Jag tycker det finns så mycket gömda låtar som borde användas, säger Mats.

KLOT vill fördjupa tillbedjan av Jesus. Det gör man främst genom mentorskap i lokala församlingar.

– Det finns församlingar som kämpar mycket, kanske på grund av en brokig historia, slitningar, besvikelser och smärta. Det finns många saker som kväver elden, säger Mats.

Bra med konkreta texter

Sammanlagt medverkar tio personer på skivan. Flera av dem är mentorer inom KLOT.

– Lovsång är inte bara ett svar på vad Han har gjort för mig. Det är vad jag ger till Honom för att Han är värd det, oavsett vad jag känner, säger Johannes Svensson som spelar elgitarr på skivan.

David Ivarson är mentor i Betaniakyr-

kan i Malmö. Rent allmänt vill han ha fler konkreta lovsångstexter.

– Jag tycker det är sunt när lovsång föds i en församling som fungerar lokalt. Då kan man vara mer konkret och till exempel ha med ”Tack Gud för att vi har fått en ny kyrkolokal.”

När texterna blir för allmänna och abstrakta får vi däremot problem, menar han.

– Vi fastnar ofta i att det ska passa allt och alla hela tiden. Till slut blir det ganska slitna fraser. Kanske kan lokala församlingar hitta sina lokala tacksägelseuttryck i framtiden.

Varför ska vi lovsjunga?

– För att bli mer lika Honom och för att ära Honom för att Han är den Han är. Ju djupare man kommer i sin relation till Kristus desto mer förstår man att det enda rätta förhållningssättet till Gud är på knä, säger David.

Inga regler

I det stimmiga mattältet kombinerar Viola Grafström torsdagens lunch med att berätta om sin syn på lovsång och tillbedjan. På kvällen ska hon leda teamet och lägerdeltagarna inför Gud.

– Lovsång föds av att man är med Honom. Jag tror inte att det finns några givna regler, att man ska göra på ett visst sätt. Du bär på tonen redan nu, den föds till liv hos varje människa som får kontakt med Jesus. Det tycker jag är enormt, säger Viola.

Det är dock inte helt lätt att släppa fram den egna tonen.

– Vi stänger ofta igen de källor vi har eftersom vi vill vara lika varandra, bli respekterade och accepterade. Ska vi följa Jesus måste vi till och med lägga ner vårt eget religiösa rykte för att kunna ge den sanna tonen. Den kan man bara ge själv och det har ett pris.

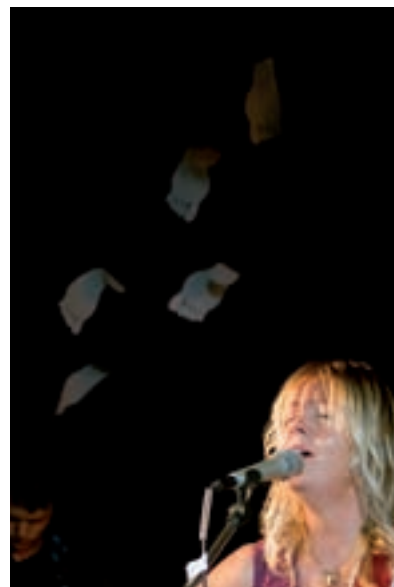
Hon talar eftertänksamt och lugnt, liksom hennes musik är avskalad och enkel.

– Mina musiker får ofta följa mig ganska fritt. Vi bestämmer sällan hur vi börjar och slutar, utan jag använder sången för att tillbe.

Kvällen kommer och Viola berikar lovsången med sin gitarr och sin känsliga röst. Guds närvaro är påtagligt stark under mötet. Flera personer kommer fram till scenen och berättar att de blivit helade från olika åkommor.

– Jag tror att det här gjorde Herrens namn större på jorden, sammanfattar Mats när lovsången tystnat.

Text och foto: Per-Johan Thörn

Kort om Mats

Ålder: 29 år
 Lyssnar på: Lovsång
 Läser: Bibeln
 Ser på: *Jesus från Nasaret*
Sagan om ringen
 Äter: Skräpmat med Camilla
 Dricker: Cola utan is
 Sport: Frisbeegolf
 Om du var ett djur: Örn
 Bäst på skivan: *Jesus världens ljus*

Kort om David

Ålder: 23 år
 Lyssnar på: Erik Tilling
 Läser: Kyrkofäder, teologi
 Ser på: *Sagan om ringen*
 Äter: God hemlagad mat med min fru
 Dricker: Zingo
 Sport: Innebandy, fotboll
 Om du var ett djur: Örn
 Bäst på skivan: *När orden tagit slut*

Kort om Viola

Ålder: 44 år
 Lyssnar på: Josh Groban
 Läser: Bibeln
 Ser på: *Never finding neverland*
 Äter: Sallader, nötter, fisk
 Dricker: morotsjuice
 Sport: Cykling
 Om du var ett djur: Räv
 Bäst på skivan: *Led mig i Din sanning*

Färgstarka glädjespridare

Den amerikanska syskonduon Mary Mary lämnar ingen oberörd. Mitt i högsommarvärmen gjorde de en intensiv spelning på Gullbrannafestivalen utanför Halmstad.

Konsertlokalen "Skeppet" gungar i julikvällen. Värmen är tryckande, men det stör varken festivalpubliken eller syst-rarna Erica och Tina Campbell. "I wanna go to heaven", sjunger de sprudlande av glädje samtidigt som de far fram över scenen. Uppbackade av tre körande kvinnor ger de allt och lite till. Att sångerskorna har flugit ända från hemstaden Los Angeles och varit med om flera förseningar märks inte.

– Det är vårt jobb att predika budskapet samtidigt som vi sjunger, säger Erica en stund innan konserten.

Skolades tidigt

Soul, gospel och r&b-doftande Mary Mary har funnits sedan 1999, men Erica och Tina har sjungit tillsammans mycket längre än så. Med en mamma som spelade piano och en pappa som var körledare har musiken alltid varit en naturlig del av deras liv. När de var små brukade Tina stänga in sig på badrummet med kassettbandspelaren.

– Det var min studio. Jag sa till alla att vara tysta när jag spelade in, säger hon.

Förra året släppte bandet sin tredje

skiva *Mary Mary*. I Sverige är gruppen dock kanske mest känd för dunderhiten *Shackles* från debutalbumet *Thankful*. Många är de svenska frikyrkliga dansgrupper som använt just dess rytmer.

Vill glädja andra

Erica sjunger gospel av den enkla anledningen att hon älskar Gud och älskar att sjunga om Honom.

– Jag vill att andra människor ska känna glädjen som jag känner och få veta att det finns ett svar på livets frågor. Vi vill att de ska få veta att Jesus är verklig, att Han inte är en fiktiv person. Han var inte bara en profet, utan Guds son. Vi försöker förkroppsliga det på ett sätt som alla förstår – oavsett nationalitet, kultur, ålder och religion.

Tina menar att alla vill associeras med bra saker.

– Om du tycker att någon är en superstjärna vill du bli förknippad med honom. Du vill bli förknippad med det som du tror är något. Jag vill bli förknippad med Honom – det högsta väsen som finns – och jag vill att alla ska vilja det.

Frågar Gud vad de ska skriva

Mary Marys tre album är producerade av Warrryn Campbell, Ericas man. Han skriver även en del av texterna tillsammans med systrarna. Redan i skrivprocessen försöker de lyssna in Guds röst.

– Vi frågar vad Han vill säga genom oss och så börjar vi skriva, säger Tina.

Vad är det viktigaste ni vill säga med musiken?

– Att Gud är stor och kapabel att göra vad som helst. Om du drömmer din högsta dröm kan Gud göra ännu mer än så. Det finns frid och hopp i Gud. Det finns framtid i Honom, säger Tina.

Ett hårt jobb

Det är några minuter kvar till konsertstart. Duons manager står och trampar otåligt. Tina hinner ge några råd till unga sångerskor innan hon och Erica beger sig in bakom scenen.

– Vårt jobb är inte alltid glatt och glamoröst utan innebär även hårt arbete. Det finns många människor som luras. Första av allt – lev för Gud och älska Honom. För det andra – lär dig branschen och omge dig med personer som känner till den. Det kan vara producenter, skivbolagsfolk och artister. De vet vad det handlar om. Var redo vid alla tillfällen för du vet inte när möjligheten dyker upp.

– Amen, säger Erica.

Text och foto: Per-Johan Thörn

En annan version av artikeln är tidigare publicerad i tidningen Dagen.

NOTERAT

Hallå där...

...Brenton Brown som kommer till Lovsång 06 i Huskvarna 27-28 oktober. Han är lovsångsledare och låtskrivare, bor i Kalifornien med sin fru Jude och är aktuell med skivan *Everlasting God*.

Vad gör du en vanlig dag?

– Min hjärna börjar fungera ganska sent på dagen så jag börjar inte arbeta förrän vid lunch. Sedan skriver jag sånger och spelar in till klockan sex eller sju på kvällen. Efter att jag har ätit middag med min fru jobbar jag till klockan tolv på natten.

Vad är viktigast när du skriver en sång?

– Att skriva en sång är lite som att förbereda en gudstjänst för mig. Den ska vara sann, men mer än så, den måste säga något som vi behöver höra.

Vad är tillbedjan för dig?

– Mitt teologiska svar är "en respons på Guds karaktär och vem Han är", men till mina vänner säger jag att det är något fantastiskt som händer när jag sjunger till Gud, något extraordinärt och rent.

Din sång *Humble king* är en av de bästa lovsånger jag vet. Berätta om när du skrev den?

– Jag studerade fyra år i Kapstaden och tre år i Oxford.

De första sex åren var mina ämnen politik och filosofi. Det sista året läste jag teologi. En av mina lärare var David Wenham. Han tog mig genom evangelierna och det var en ny upplevelse för mig att lämna en lektion helt upprymd av Gud. Det hände mig vecka efter vecka. David Wenham var en jätteduktig lärare och levde det han undervisade. Efter min termin med honom upptäckte jag att Jesus verkligen var ödmjuk. I Sydafrika, där jag har växt upp, är vi väldigt bekväma med att Gud är kraftfull, stark och allsmäktig, men vi pratar inte om hur ödmjuk Jesus var och hur svag han avsiktligt gjorde sig. Jag skulle leda lovsång på juldagens morgon och det fanns ingen sång som uttryckte den här sanningen som jag var så berörd av. Medan jag gjorde låtlistan satte jag mig och började skriva ned orden. "Kneel me down at Your feet. Show me how much You love humility..."

Har du varit i Sverige förut?

– Nej, det har jag inte.

Vad förväntar du dig av helgen?

– Jag ser fram emot att tillbe med människor från ett annat land, jag tycker att det ska bli häftigt. Jag har hört att ni är väldigt musikaliska. Mina vänner säger att svenskarna är helt absurda, alla kan spela många instrument och är riktigt bra på det.

Text: Per-Johan Thörn

Sverige-aktuell på Lovsång 06

Finns i din missionsbokhandel eller på www.davidmedia.se

Både det stora och det lilla

Team med uppdrags skiva från påskonferensen Tre dagar innehåller båda Guds ytterligheter. Rickard Sundström stod längst fram på scenen, Emanuel Sandgren längre bak. Tillsammans har de producerat *Helighet och en öppen famn*.

– Vi får samlas i Jesu namn, inte i Rickard Sundströms, säger Rickard i början av releasekonserten på Kungsporten i Huskvarna.

”Kom ta Din plats mitt ibland oss.” Sångerna avlöser varandra och inbjuder till tillbedjan. Fem musiker, två sångerskor och två dansare. Stökigt byts mot finstämt. Kontrasterna framträder. Gitarrerna dominerar ljudbilden. Rickard och Emanuel samsas om utrymmet med Christopher Mohlin.

Kompletterar varandra

När allt är över berättar Rickard och Emanuel om skivan. Utanför de stora fönstren kämpar ljuset från E4:an mot

mörkret i det kuperade Vätterlandskapet.

– Det var ju bra att det kom så mycket folk. De räknade till 320 personer och det är fantastiskt roligt, säger Rickard.

Team med uppdrag har kontinuerligt gett ut lovsångsskivor. Helighet och en öppen famn är den femte i ordningen. De flesta av låtarna spelades in under Tre dagar. Resten sattes på samma ställe efter det att konferensdeltagarna åkt hem. Gänget som medverkar på skivan har spelat tillsammans en hel del under Rickards ledning.

– Det är skönt när man hittar varandra och får en repertoar, säger Emanuel.

Tonsatta bibelord

Elva av skivans tolv spår är skrivna av Rickard. Arrangemangen har han och Emanuel slipat på tillsammans.

– Min stora gåva är att skriva sånger. Arrangemangsmässigt känner jag mig ofta ganska begränsad. I det kreativa tänkandet kompletterar vi varandra jättebra, säger Rickard.

De flesta av sångerna har tydliga Bibelreferenser. Versen i rockiga *Vi tror på Dig* är till exempel Johannes 3:16 rakt av.

– Jag tycker det är viktigt att man sjunger sin teologi. Bibeln är, som vi tror, Guds ord och det finns något skönt i det. Som låtskrivare och användare av lovsånger måste vi tänka till och skärpa vad vi sjunger. En predikan behöver vara fast i Guds ord och det gäller även sångerna. Vi behöver bekänna Gud som den helige och den ende, säger Emanuel.

Hela spännvidden

”Jag önskar att vi inte bara skulle välja det ena, utan förlora oss i både Guds helighet och öppna famn.”, skriver Rickard i skivkonvolutet.

– Tillbedjan är helighet och en öppen famn i samma andetag, att drunkna i båda sidorna av Gud. Han är inte helighet eller en öppen famn, Han är både och. Är Han det för dig påverkar det ditt liv. Jag kan inte närma mig Gud utan att det får följder i mitt liv. Det får konsekvenser för

mina prioriteringar, mitt sätt att bemöta andra och mitt sätt att handskas med mina pengar, säger han.

I bakgrunden spelas skivan svagt. ”Vi tillber Dig, tillber Dig.” Emanuel berättar att han längtar efter att sångernas budskap ska bli mer än ord.

– Jag tror att sånger kommer få ett helt annat liv om man får de kopplade till sina relationer, både med troende och icke-troende, att man får se Gud göra det man sjunger.

Rickard är inne på samma spår.

– Jag skulle inte bli förvånad om nästa aha-upplevelse blir att jag inte kan sjunga de här sångerna utan att som Jesus tvätta andras fötter och ta i de leprasjuka som ingen rörde vid. Skivan och dess tema skulle kunna bli ett steg mot ett sådant liv.

Text och foto: Per-Johan Thörn

Tillbedjan i Jesu namn

Genom Jesus kan vi ana vem Gud är. Hans namn är upphöjt över alla andra.

Olof Edsinger undervisar om vikten av att Jesus är i centrum när vi tillber.

I Bibeln står ett namn ofta för betydligt mer än vad personen heter. På ett djupare plan säger det även personen i fråga är – hans/hennes djupaste identitet. Ännu tydligare blir detta när Bibeln talar om Guds namn. När Gud i sitt ord uppenbarar vad Han själv heter får vi på ett unikt sätt blicka in i Hans heliga väsen. Guds namn ger konturer åt en osynlig verklighet och kan på så sätt bli en ovärderlig hjälp för den som vill komma den helige in på livet.

Ett välsignat namn

Den gemensamma nämnaren för alla Guds namn är att gemenskap med Herren leder till välsignelse. Den första personen i Bibeln som får ge Gud ett namn är Saras tjänstekvinna Hagar. Utdriven i öknen blir hon överväldigad av den omsorg som Herren visar henne. Hon ger Honom namnet ”den Gud som ser mig”¹.

Skriften uppenbarar många andra Gudsnamn, exempelvis ”Gud den allsmäktige”², ”Herren mitt banér”³, ”Herren vår rättfärdighet”⁴, ”Herren är frid”⁵, ”Herren vår läkare”⁶, ”Herren som helgar”⁷ och ”Herren min herde”⁸. Mot denna bakgrund säger det sig självt att det finns kraft i Guds namn. Guds namn är ett frälsande namn. Det är summan av allt det goda som Gud är och står för.

Jesu namn

I Gamla Testamentet intar det Gudsnamn som Herren uppenbarar för Mose en särställning. För honom presenterar sig Gud som ”Jag är”⁹. Hos en troende

jude finns än i dag en sådan respekt för detta namn att han aldrig vågar uttala det med sin egen mun.

I Nya Testamentet är det i stället Jesu namn som sätts i centrum av Guds uppenbarelse. Paulus talar i Filipperbrevet om hur Gud har gett Jesus ”namnet över alla namn”¹⁰. Detta innebär att Jesus kan sägas innesluta allt det som Gud tidigare har uppenbarat om sig själv. Eller som man också kan uttrycka det – det innebär att Jesus är Gud fullt ut, om än i mänsklig gestalt.

Efter uppståndelsen är det genom Jesu namn – och ingen annans – som Gud har valt att förmedla sina många välsignelser. Jesu namn är också det som fyller oss själva med den tro som vi behöver för att vara kanaler för Guds kraft. När Petrus och Johannes fick vara Guds redskap för att förmedla helande till den lame mannen vid Sköna porten säger de till folket runtomkring dem: ”Tron som det namnet (Jesu namn) skänker har gett honom full hälsa så som ni alla ser.”¹¹.

Jesu namn är också det namn som på ett unikt sätt kan driva ondskan på flykten. Demonerna bävar för Jesus och kallar Honom ”Guds helige”¹².

Jesuscentrerad tillbedjan

Mot bakgrund av detta är det inte konstigt att Jesus behöver stå i centrum för vår kristna tillbedjan. Jesus är nyckeln in i Guds värld. Ingenting kan hedra Gud mer än att vi ärar Hans Son¹³. När Jesus får vara Herre i våra liv får vi även rätt

perspektiv på andra saker som möter oss under vår livsvandring. Och bäst av allt: Eftersom Jesu herravälde är ett evigt herravälde kommer tillbedjan av Jesus att föra oss ända in i evigheten tillsammans med Honom!

¹ 1 Moseboken 16:13

² 1 Moseboken 17:1

³ 2 Moseboken 17:15

⁴ Jeremia 23:6

⁵ Domarboken 6:24

⁶ 2 Moseboken 15:26

⁷ 3 Moseboken 20:8

⁸ Psaltaren 23:1

⁹ 2 Moseboken 3:14

¹⁰ Filipperbrevet 2:9

¹¹ Apostlagärningarna 3:16, jämför med Hebreerbrevet 12:2

¹² Markusevangeliet 1:24

¹³ Jämför med 1 Johannesbrevet 2:23

Text: Olof Edsinger

Foto: Per-Johan Thörn

Olof Edsinger är författare och generalsekretärare för Salt – barn och unga i EFS. Han har skrivit flera böcker om livet i Jesu efterföljd, bland annat *In på helig mark – om att leva i den heliges närhet* (Libris 2006).

Strävandet efter balans

Musikern, producenten och läraren Peter Sandwall har länge varit en del av det svenska musiklivet. Här delar han med sig av sina tankar kring lovsång och tillbedjan.

– Det är en nådegåva att få leda människor i lovsång och den vet jag att jag har. När jag sätter mig och spelar känner jag att Gud leder mig, säger Peter Sandwall.

Han har producerat skivor, arrangerat sånger för notböcker och musicerat med bland annat Choralerna och sångaren Lars Mörlid. Under höstterminerna undervisar han på ITM (Institutet för Tro och Musik) i Huskvarna och under vårterminerna är det Högskolan i Stafeldtsgate i Oslo som gäller. Musik och lovsång har blivit hans liv.

– Allt har fallit på plats. Jag älskar Gud och trivs med ungdomar.

Frihet i lovsången

Peter menar att lovsången bröt fram i Sverige i samband med den karismatiska väckelsen i slutet av 1960-talet och början av 1970-talet.

– Det fanns en fläkt av förnyelse över Sverige och världen. Man visste inte vad man skulle göra med den och hade inte hunnit bilda nya former än. Det var bara så att någon i församlingen tog upp en sång. När det var som bäst var det väldigt sunt och friskt.

Han tycker att det var spännande med den friare atmosfären där man inte ”framförde något” utan bara var i bön inför Gud.

– Jag saknar det där. Jag har varit med och försökt ge lovsången kvalitet och finess, känt att det måste vara snyggt så det inte blir tontigt. Mitt i den iveren har vi tappat något.

Vad tycker du att vi har missat?

– Om liturgin, gudstjänstordningen, kommer ovanifrån från ledning, pålästa människor och pastorer är den lite farlig. Då upplever folk den som strikt och högräddande och då tenderar den ofta att bli lagisk. På samma sätt är det lika lagiskt om vi har en försångare med gitarr som sjunger istället för en kör och säger att bara det är lovsång. När det inte har varit så har kyrkan släppt fram yttringar på

gräsrotsnivå, det har kommit underifrån och strömmat fram. Då blir det mindre genomtänkt liturgiskt, men risken är även stor att det blir så fritt att det inte blir någon struktur på det. Det är de missarna som jag ser går som stora vågor genom historien. Vi pendlar mellan dem.

Lovsångsledarens uppgift är därför inte bara att leda sången, strukturera upp det hela snyggt och hitta ett flyt. Han eller hon behöver även vara lyhörd för Gud och församlingen.

– Musiken har en väldig makt i sig på gott och ont. Jag tror att man får vara varsam där. Den minsta nyckel kan öppna den största dörren. Det handlar inte om ifall du brassar på med världens största ljudanläggning och imponerande arrangemang. Det kan vara en enkel fras.

En mångfald av musik

Han pekar på den enorma lovsångsskatt som löper genom Kyrkans historia.

– Vi måste tillbaka mer än 30 eller 100 år och komma tillbaka till Urkyrkan, se vad som hände på pingstdagen när sången frigjordes i församlingen. Kyrkan

Peter Sandwall (till vänster) och Lars Mörlid.

blomstrade musikaliskt på 300- och 400-talen med underbar sång. På 1500-talet kom Martin Luther med en ny våg av förnyelse. I mitten av 1800-talet hade vi en kanontid. Titta bara på Lina Sandell och *Blott en dag*, alla de sånger som bara flödade ut, en massa lovsånger. Vi måste tillbaka och se vad vi har där. Vi sitter fortfarande på en massa lovsånger som folk sjunger dagligen och i våra gudstjänster, men vi kategoriserar dem inte som lovsånger. Det är rätt märkligt.

Peter drömmer om att vi i mycket större utsträckning skulle ta vara på det här arvet. Exempelvis skulle gospeln kunna användas mer som "lovsång" i gudstjänsterna och inte "bara framföras".

– Gospelmusiken innehåller ju enormt mycket lovsång. Tittar du på svart gospelmusik är det ju bara "blodet", "kraften", "nåden", "himlen", "vi prisar" och "vi tackar".

Innebörden av vad det är att fira gudstjänst har även blivit för snäv, menar han.

– "Gudstjänst" har blivit ett ord som står för ett visst möte i en kyrka, "lov-

sång" har blivit hur vi gör och "tillbedjan" vad vi gör. Gudstjänst är för mig både att Gud tjänar oss och att vi tjänar Gud. Det är en relation, det är den stora grejen för mig.

Hur är en bra lovsång?

– En bra lovsång uttrycker att vi tillber den treenige Guden, att vi får med perspektivet av både Fader, Son och Ande och är tydliga med att Fadern representerar skapelsen. Han är min Far och har skapat mig. Sonen har frälst mig och jag tackar Honom för att Han har lett mig till en gemenskap. Den helige Ande fördelar inom kroppen, sätter ihop den och gör oss till ett tempel när vi lovsjunger. Det är ju Han som bygger ihop oss, bygger ihop oss med huvudet. Jag tycker att sånger är suveräna när den treenige Guden är med.

Han värdesätter också ett personligt tilltal i lovsångerna – att tilltala Gud som "Du" och inte gömma sig bakom ett "vi" för att undvika intimitet med Honom. Samtidigt menar Peter att det är farligt om texterna blir för jagcenterade.

– Det är väldigt mycket "jagtexter" idag

och det är många som klagat på det. Jag tror det är viktigt att man förkunnar att vi alla är ett. Här är ingen mer eller mindre, här får alla vara med. Vi är en kropp och en församling.

Varje lovsångsledare och musiker har nytta av att ställa tre frågor till sig själv inför varje tillfälle då man ska spela eller sjunga, menar Peter.

– Vår för gör just jag det här just nu och till vem? Kan man svara på de frågorna är det glasklart vad man har för mål, vilka sånger man ska välja och hur länge man ska hålla på.

Text: Per-Johan Thörn

Foto: Patrik Svedberg

Myllrande tillbedjan i Berlin

En knapp vecka efter finalen i fotbolls-VM på OS-stadion i Berlin samlades tiotusentals människor på samma plats. Den här gången för att ära universums Herre.

Efter några år av förseningar blev det äntligen av. Den 15 juli var det dags för Calling all nations. Jag var på plats en halvtimme före invigningen. Människor strömmade från alla håll mot den stora arenan. Bara tanken på varför alla var där kändes mäktig. "Tänk att få vara en liten del i en manifestation som den här.", tänkte jag. Redan i kön var stämningen trevlig. Alla åldrar var representerade och jag pratade lite med en äldre man från Gideoniterna. En mycket bra organisation såg till att allt flöt på bra.

Dånande trummor

Jag hann knappt sätta mig innan ljudet av trummor slog emot mig. Samtidigt som stadion fylldes började invigningen genom att Psalm Drummers spelade och en parad med dansare, banér och världens olika flaggor marscherade in. Efter invigningen satte YFriday igång. Alla besökare reste sig. Jag tittade mig omkring och såg människor med lyfta händer överallt. Nere på planen dansade folk med flaggor.

Var 20:e minut bytte man lovsångsledare på scenen. Kings Kids uppträdde, afrikanska dansare medverkade och ibland delade någon ett ord från Bibeln. Ljudet var, tvärtemot vad jag förväntat mig i en så stor arena, väldigt bra.

Ville samla unga tillbedjare

Noel Richards, initiativtagare till satsningen, var med och arrangerade ett liknande projekt på Wembley i London 1997. Då deltog nästan 45 000 människor. Visionen om att samla unga i Berlin föddes när Noel Richards läste om en stor klocka som fanns i den gamla stadion. Den hittades 1956 i ruinerna efter krigets bombningar. En stor spricka gick rakt igenom en text som löd: "I summon the youth of the world.". Orden inspirerade honom att samla världens unga för att ära och tillbe världens skapare.

Indiansk lovsång

Efter en halvtimmes paus mitt på dagen

intog ett gäng som både såg ut och lät som indianer scenen. Det var kanadensiska Broken Walls som bjöd på mäktig lovsång och dans. Den efterföljande predikan gjorde ett starkt intryck på mig. Orden som fastnade handlade om att världens problem inte är mörkret, utan frånvaron av ljus.

Språken skiftade under dagen. Vi sjöng bland annat på koreanska, franska, italienska, spanska, ungerska och tyska, men det gick bra eftersom jag kände igen melodierna och kunde sjunga med på svenska. Det mesta sjöngs dock på engelska.

Att få stå och sjunga välanvända lovsånger tillsammans med dem som skrivit dem var en speciell känsla. Delirious?, Matt Redman, Tim Hughes och kända låtskrivare från Vineyard medverkade. Ärligt talat hade jag ingen aning om att dessa står bakom en så stor del av de lovsånger som vi sjunger i Sverige.

Mångfacetterat

Efter den andra pausen blev det lovsång i hip hop-stil. Den som trodde att lovsång handlar om en musikstil tvingades verkligen att tänka om under dagen.

På kvällen fylldes planen av tyger i sprakande färger. Världens flaggor ställdes upp framför oss. Vi fattade varandras

händer och bad. När allt var slut uppstod en spontan hejklack i klassisk stil. Hela stadion skakade när alla klappade och ropade "Jesus". Till slut dog ljudet ut och stadion började tömmas på folk.

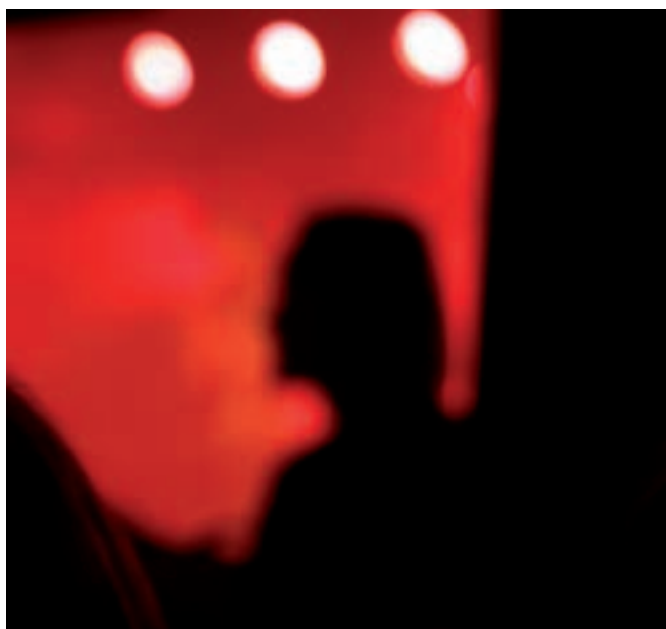
Efter en sådan här dag förstår jag hur viktig tillbedjan är i livet. Man slutar aldrig att tillbe, det är bara *vad* man tillber som förändras. Jag hoppas och tror att fler arenor i Europa ska fyllas med lovsång. Att tillsammans med många andra ära den som all ära ska ha – det är något som jag verkligen kan rekommendera.

Text: Jonas Carlzon

Foto: Jonas Carlzon, Kjell Åberg

Jonas Carlzon är ansvarig för webbradion på Crossnetflow och engagerad inom media och lovsång i Djupvikskyrkan i Piteå. Han studerar till gymnasielärare i media och företagsekonomi.

”Låt mig underhålla dig!”

Text och foto: Per-Johan Thörn

Det började vid lunchtid på söndagen. De fragment av Den Store Underhållarens framfart som letade sig ut från göteborgska Ullevi under lördagskvällens promenad var inte nog. Suget slog till och jag ”blev tvungen” att ägna åtskilliga av söndagens timmar åt att försöka stilla det. Detta trots att jag inte alls hade tänkt gå på konserten. Annonserna på blocket.se, Ullevis biljettkassa, försäljare utanför arenan och en kompis bror som eventuellt skulle kunna ha en biljett över – ingenting hjälpte. Ansträngningarna verkade hopplösa när det plötsligt hände. På klipporna några meter från havet lyfter jag telefonen. Med stadig röst förkunnar min vän att underhållningens helgedom även har plats för mig.

”And the music keeps on playing on and on.” Basement Jaxx värmer upp publiken under den ljusa sommarhimlen. De mörkhyade rytmundren showar med oerhörd scenvana. Blåsarna får ta stor plats. Det spritter i kroppen. Jag studsar på min plats.

Vågen rör sig runt arenan. Jublet stiger. Underhållaren syns på bildskärmarna i en film mot aids. Spotlight-männen klättrar upp i sina två torn. Musiken pumpar. Bilderna fladdrar. Snart kommer det att koka.

Skärmarna visar olika tricksporter. En cover på Nirvanas *Smells like teen spirit* spelas för att sedan övergå i gitarrytmerna som annonserar originalet. ”Here we are now, entertain us.” – när Kurt Cobain vänder ut och in på sig själv i refrängen känns det helt logiskt. Vi ber om att bli underhållna och snart ska stjärnan ge oss sin välsignelse.

Solen tränger in genom arenans fönster. Handklappen ökar i styrka. Förväntan är ordet. Två måsar krockar nästan ovanför den väldiga scenen. Strax därefter startar fyrverkerierna. Eldpuffarna stiger och hettan känns mot ansiktet. Plötsligt kommer han upp ur golvet längst fram på catwalken. Det kokar på Ullevi.

– If you came here to worship at the table of entertainment, can I have an amen!, ropar Robbie Williams.

Publiken vrålar sitt ”amen” till svar. ”King of pop”, deklarerar ett plakat mitt i den stora folkmassan. Med halvmånen precis ovanför sig på himlen tar han oss med tillbaka till Take That-tiden med hjälp av *Back for good*. Händer lyfts till *Advertising space*. Scenen lyser inbjudande. Killen framför mig ger sken av att få en uppenbarelse. Han ser helt överläten ut, precis som i ett starkt konferensmöte.

”I sit and talk to God and he just laughs at my plans”, sjunger Robbie Williams hemligt. Under låten *Feel* skiftar scenen i rött, blått och lila. När den är slut försvinner han ut samma väg som han kom och lämnar oss ensamma kvar i mörkret. Applåderna haglar.

När han uppenbarar sig igen är den svarta kavajen borta och scenen, liksom han själv, strålar i vitt ljus. *Let me entertain you* är det självklara numret och vi låter honom göra det. Rubriken ”Robbie du är bäst” på Aftonbladets löpsedel får sin översättning.

– Oh, it’s in the newspaper. Then it’s official, säger han nöjt.

När Slipknots avgrundsbrölrande frontfigur under Roskilde-festivalen 2004 uppmanade publiken att böja sig ned stod jag demonstrativt kvar, trots att de flesta andra lydde. Nu förenar jag mig följsamt med skogen av händer samtidigt som jag känner hur träffsäker inbjudan till ett enhälligt amen var. För visst är det egentligen ett slags tillbedjan som jag och de drygt 56 000 på Ullevi ägnar oss åt den här underbara julikvällen. När vi sträcker händerna mot den vitklädde underhållningsgurun på den sprakande scenen tillber vi – om inte med hela hjärtat så i alla fall med en liten del av det.

SKOGSROKYRKAN, SKÖVDE

I Skogsrokyrkan i Skövde anstränger man sig för att lovsången inte ska fastna i givna mönster.

– Jag tycker om mångfalden i Guds rike, säger Torgny Gustafson.

Första söndagen i oktober. Hösten har kommit på allvar. Förmiddagsgudstjänsten i Skogsrokyrkan inleds med att Torgny Gustafson spelar en välbekant melodi på Flygelhorn.

– Du omsluter mig på alla sidor och Du håller mig i Din hand, det är Guds hälsning till oss idag, säger mötesledaren Gudrun Jansson.

Ett 100-tal personer är samlade i kyrksalen. Innan barnen går iväg till söndagsskolan får vi höra om Daniel i lejongropen.

– Daniel förtröstade på Gud och det ska vi sjunga om nu. Ni får stå eller sitta om ni vill, men vi får sitta så mycket senare så vi står upp nu tror jag, säger Torgny som har satt sig bakom pianot.

”På Dig min Gud förtröstar jag.” Till sammans med tre sångare leder han församlingen i lovsång. Det är enkelt, avskalat och genomskinligt.

– Jag brukar ha komp för det mesta, men det gick inte att få ihop det idag, säger Torgny.

Vill locka till tillbedjan

Församlingen, som tillhör EFK (Evangeliska Frikyrkan), har fyra lovsångsteam med lite olika inriktning. De medverkar regelbundet i gudstjänsterna. Dessutom har man ett team med äldre personer som är med då och då. En gång i månaden vigs även söndagskvällen åt bön och lovsång.

– Vi vill locka församlingen in i tillbedjan, säger Torgny.

I grova drag har gudstjänsterna tre delar, lovsång, predikan och förbön.

– Vi försöker bygga runt de benen lite med solister, musik och inslag för barn, säger Dennis Hjalmarson, pastor i församlingen.

Den här söndagen undervisar han om att tjäna varandra med de gåvor som man fått av Gud.

– Det är inte viktigare att vara med i förbönsteamet än att tömma soporna när man är med i serviceteamet, säger Dennis.

Kreativitet till Guds ära

Torgny har huvudansvaret för den kreativa verksamheten i församlingen medan en tjej som heter Johanna Andersson har ett övergripande ansvar just för lovsången.

– Man får inte hänga upp sig på stilen. Frågan är om det är Gud i det eller inte. Det finns ju folk som tycker om att sjunga och vill vara på scen för att bli bekräftade, det blir väldigt jobbigt. En människa som däremot spelar med darrande ben och kanske missar en ton här och där gör det för att hon älskar Gud. Han ser med glädje och välbehag på saker som vi gör. Vi längtar efter att folk ska använda sina gåvor för Gud, säger Dennis.

Dans är ett naturligt inslag i gudstjänsterna. År 2000 och 2001 satte cirka 70 personer från församlingen upp en musikall på Skövde stadsteater. 18 församlingsmedlemmar spelade i orkestern.

Församlingen stod, tillsammans med tolv andra församlingar, även bakom satsningen Heaven 2004 i Skövde, en dag då det pågick lovsång under tolv timmar.

– Oavsett vad man lyssnade på och var med i var det lika stark Guds närvaro om det var symfoniorkestern, Hillsong eller något lokalt lovsångsband, säger Torgny.

Han hört många vittnesbörd om vad dagen fick betyda för människor.

– En familj som kom från en församling utanför stan hade haft det jobbigt med lovsångsbiten, men när de parkerade bilen började de gråta. De kände en sådan Guds närvaro när de hörde musiken och sången. Gud talade till dem och sa ”Det här är lovsång.”

Viktigt vända sig utåt

Hittills har Skogsrokyrkan inte haft någon musikansvarig som varit anställd. Torgny har dock känt sig sugen ibland, även om det inte blivit av. Till vardags jobbar han med barn och ungdomar på Skövde musikskola.

– Det har fört med sig mycket positivt in i församlingen. Det är viktigt att skapa kontaktnät ute i samhället. Det känner jag att jag har fått göra. Jag tror inte att jag skulle vilja jobba heltid i en församling, det blir lätt väldigt introvert.

Dennis menar att man ofta läser sig vid tanken på att det bara är stora församlingar som har en anställd musikansvarig. Torgny skulle vilja att några jobbade 20-25 procent i församlingen vid sidan av sina vanliga jobb. På så sätt kan man finnas både i och utanför församlingen.

– Du reser upp Ditt folk, ber en kvinna i lovsångsteamet i slutet av gudstjänsten.

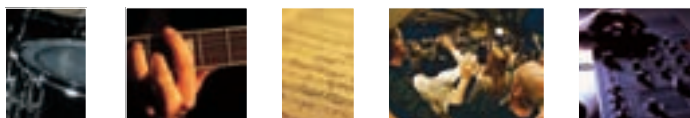
Hennes röst bärs upp av pianotoner. ”Mer kärlek, mer kraft.”

– Du är helig. All makt, all ära, all lovsång är Du värd Jesus.

Kvinnan går ned på knä. Stunden är helig.

– Du kommer i makt, men Du kommer också i den stilla susningen.

Ett sista e-moll klingar ut.

Måla tavlan tillsammans

Hur spelar man till Guds ära? Ska man hålla sig i bakgrunden eller ta mycket plats? Björn Alinder funderar kring lovsångsmusikerns roll.

Noa byggde och byggde på sin ark utan att se något vatten. Alla skrattade och hånade honom. Nog kände han sig lite stollig när han snickrade på något som i människors ögon inte behövdes, men när Guds tid kom räddades Noa för att han hade lyssnat till Herrens ord. Jag har ofta känt på samma sätt.

Jag sitter och övar trumteknik på en övningsplatta, köper ny utrustning och förfinar mitt instrument, ofta utan att någon märker det. Ibland känns det lite märkligt, men så kommer ett tillfälle när människor verkligen blir berörda av det jag spelar. Då är det i Guds tid det sker och inte i min egen. Det handlar ytterst om Hans tajming och inte min. Jag vill bara, precis som Noa, vara lyhörd för det Han sagt till mig och tjäna honom med glädje. Det kanske låter lite väl fromt, men jag är övertygad om att det är så här Gud gör med oss. Han talar och leder oss. Om vi lyssnar till Hans ord kommer vi att vara där Han själv är.

Alla är unika

Du är älskad för den du *är* – inte för vad du *gör*. Ditt kroppsspråk säger en hel del om hur du placerar dig i ett sammanhang. Jag brukar uppmuntra människor att tänka ”Här är jag, varken mer eller mindre. Jesus älskar mig och jag är unik i Hans ögon. Det finns ingen annan i hela världen som är som jag.”. Ta den plats som Gud har gett dig. Ibland kan man dock känna det motsatta – ”Varför

skall han eller hon spela istället för mig, det kan jag göra minst lika bra eller till och med bättre. Det vore väl bättre om de anlidade mig istället.”. Herren har visat mig ett annat förhållningssätt. När andra spelar eller sjunger är detta Herrens plats för dem.

Det stannar dock inte där. Just vid ett sådant tillfälle kan det kännas som att jag själv bara ”hänger lite i luften”, men det är inte sant! Den plats jag befinner mig på är Herrens plats och tajming för mitt liv just då. Min inställning är att om jag så skall sitta helt tyst vid sidan av, eller kanske bara spela triangel istället för fullt trumset, så vill jag göra det fullt ut till Guds ära.

En del av något större

Var lyhörd och följsam för vad som händer i lovsången – lyssna, se och känn in. Tänk dig att du är en del av det som sker. Lovsångsledaren behöver känna ditt stöd. Att spela tillsammans med andra musiker är som att måla en tavla – alla målar med färger som tillsammans bildar ett motiv. När jag spelar är det inte intressant för mig att fylla upp hela bilden själv. Istället matchar jag de andras färger med mina egna. Fokusera inte på dig själv utan inse att du är en del av ett större skeende. Det finns två förhållningssätt. Antingen står du vid sidan om och bara betraktar det andra gör lite avvaktande, kanske tror du inte att du har några egna färger. Eller så tar du din plats och färglägger med den palett som Herren har gett just dig.

Var medveten om vad du gör när du spelar under ett lovsångspass. Lovsång är för många synonymt med skön musik som får oss i stämning inför predikan,

men lovsång är mycket mer. Det du tillför i lovsången som musiker kan bana väg, öppna upp, uppmuntra, ge människor ett nytt språk med Herren, upprätta trasiga relationer och mycket annat. Detta är du en del av, vare sig du vill eller inte.

Gör ditt bästa för Gud

När jag ser människor spela lite halvhjärtat, eller ha sitt fokus enbart på det musikaliska, får jag en känsla av att de inte riktigt vet vad de gör eller vad det innebär i ett andligt perspektiv. Det finns en stor hemlighet med lovsång. Lovsång helar mycket av det som är trasigt i våra själar. Det gör oss upptagna med Gud – allting annat läggs åt sidan eller överläts åt Honom.

Vare sig du är lovsångsledare eller medmusiker, se på din musikaliska gåva som något Herren har gett dig och tillåt Honom att använda dig. Övning ger färdighet, både andligt och musikaliskt. Ge Herren det bästa du har!

Text: Björn Alinder

Foto: Melanie Wennerholm

Texten är ett utdrag ur en längre artikel.

Björn Alinder bor i Falkenberg, spelar trummor och jobbar som resande försäljare med inriktning på sjukvård. Han är gift med Ann och har två barn.

Allt är inte som det ser ut

Tänk om vi bara skulle bygga vår tro på vad vi uppfattar med våra fysiska ögon. Hur skulle det vara? AnnaMaria Bergqvist skriver att tro innebär att hålla något för sant trots att det inte verkar så.

En del människor envisas ibland med att påpeka mitt unga yttre: "Du kan ju inte vara så gammal för det ser du ju inte ut som...". Jag har funderat mycket på detta i relation till min Gudstro. Beror min tro på Gud på allt jag kan se med mina fysiska ögon? Är det som jag inte kan se inte sant? Även fast jag inte råkar "se ut" som den ålder jag är kvarstår faktumet att mitt födelseår faktiskt är 1975 – oavsett om det ser ut så eller inte. Vad ska man tro på – på fakta eller på hur man själv uppfattar något? Tro är att våga lita på det som inte alltid verkar "se ut". Allt *är* inte som det ser ut!

Tro – mer än det vi ser

Mängder av ställen i Bibeln pekar på att det som inte "ser ut" faktiskt visar sig bevisa motsatsen. Abraham är ett bra exempel. När han och hans fru var överåldriga lovade Gud dem ett barn. Det var ju uppenbart att detta rynkiga gamla par inte kunde få barn. Fick de ett barn? Ja, trots att det inte såg ut som om det skulle kunna bli så. Allt *är* inte som det ser ut!

David var yngst bland många bröder. De andra var långa, starka och ståtliga

medan David var en liten men vacker yngling. I våra ögon skulle kanske någon av bröderna ha blivit smord till kung eftersom det rent fysiskt lämpade sig bättre, men Gud hade utvalt David. Detta trots att han inte "såg ut som man förväntade sig att en blivande kung skulle se ut". Allt *är* inte som det ser ut!

Litet blir stort

Exemplen tycks aldrig ta slut. En liten "pojkvasker" erbjöd sina fem bröd och två fiskar till en folkmassa på 5 000 män. "Kom igen grabben. Du ser ju att detta inte är tillräckligt, det räcker ju bara till dig och din mamma. Gå hem igen!" Jesus såg dock med andra ögon och vi vet ju hur det gick – det blev mat över. Allt är inte som det ser ut!

Mästaren själv, den utlovade Messias som skulle rädda Israel från Romarriket: "En stark man med mycket makt., det är vad vi förväntar oss.". Fram träder en till synes vanlig man som går omkring bland vanliga människor, och som dessutom umgås med de utstötta, de prostituerade, syndarna. Han kan inte vara Messias, för det "ser han inte ut som". Han ska inte vara med dem, utan finnas i maktens korridorer. Då är han den vi har väntat på. Hur ska han vinna makt? Han måste ju förgöra fienderna med våld! Men vad gör han? Han blir korsfäst och dör, vilken katastrof! Han *kan* inte vara en kung för

han ser inte ut som det. Han *kan* inte vara Messias, då skulle inte detta hända. Vi har facit. Allt *är* inte som det ser ut!

Det segrande Lammet

Ett sista exempel ur Uppenbarelseboken. Är Lejonet av Juda stam ett litet lamm?¹ Den ende värdige i hela universum måste väl vara stor och ståtlig, men det är ett litet lamm. Hur ser man på ett lamm? Jag ser ofta ett gulligt lite menlöst djur som bräker (förlåt mig alla djurvänner...). I Sverige förekommer lamm ofta i reklam för toalettpapper. Djuret används som en bild för vad vi behöver då vi utträttat våra behov bakom låsta dörrar. I Guds ögon är Lammet däremot centrum för vår tillbedjan. Guds Lamm, Jesus själv, Kung över allt. Honom är vi kallade att tillbe för evigt!

"Uppenbarelseboken handlar om ett lamm som har segrat!"² Det är stort, men samtidigt så paradoxalt. Det lilla lammet (i våra ögon) är inget vanligt lamm, utan centrum för hela universums tillbedjan. Det har tagit hem segern genom att "ge sitt liv till lösen för många"³. Det är alltså inte alltid det du tycker dig se och uppfatta med dina fysiska ögon som är sant. Sanningen ligger djupare än så. Låt oss tillsammans fortsätta tillbe Lammet som har segrat, trots att det i nuläget inte ser ut så.

¹ Uppenbarelseboken 5:2b-6a

² Citat av Leif Carlsson, lärare på Korteboskolan utanför Jönköping

³ Markusevangeliet 10:45

Text: AnnaMaria Bergqvist

Foto: Britta Bergqvist

AnnaMaria Bergqvist är lovsångsledare i Pingstkyrkan i Jönköping och läser teologi på Korteboskolan.

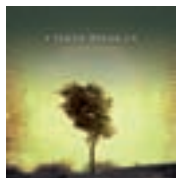

Rickard recenserar

Chris Tomlin

See the morning

Survivor Records

Chris Tomlin utsågs till årets artist och årets manlige sångare under GMA Music Awards 2006. Ifråga om musikutmärkelser i de kristna leden är väl dessa de finaste man kan få. Efter sitt förra album *Arriving*, som var väldigt bra, kommer nu *See the morning*. Chris Tomlin är frontfigur på lovsångsscenen när studentrörelsen Passion drar runt i USA med sina mega-events och på sina håll samlar bortåt 18 000 ivriga människor. Flera av skivans sånger passar dessa stora arrangemang utmärkt.

Musikaliskt finns det något storslaget över produktionen. Samtidigt är det nära och personligt. Tycka vad man vill om lovsångscirkusen som hypats upp av vår samtid: Chris Tomlin verkar vara som ett stort barn, en genomsnäll och jordnära snubbe. Detta trots den uppmärksamhet hans person har fått de senaste åren.

Det finns en innerlighet och en passion i hans lovsångstjänst och många av sångerna är riktigt bra. Flera av spåren är egenproducerade. De blandas upp med lovsånger skrivna av andra tungviktare som Matt Redman och Brenton Brown. Med på skivan finns även ett par gamla psalmer som har getts nya kläder. Albumet avslutas till exempel med

en ny version av *Amazing grace*.

Atmosfäriska gitarrer, trygga, raka trumbeat och arena-feeling. Det är storslaget att lyckas med vad en bra lovsångsskiva gör – att väcka tillbedjan hos lyssnaren. Bäst är *Glorious*, *Let God arise* och *Glory in the highest*.

Martyn Layzell

Turn my face

Survivor Records

Soul Survivor i Watford är en församling som, trots att man bara är ett par hundra medlemmar, har odlat fram flera lovsångsledare som Gud använt vida omkring. Jag och min fru besökte församlingen för ett par år sedan och en av lovsångsledarna där var Martyn Layzell. Hans skiva *Turn my face* är nu på väg ut i handeln.

För det första tycker jag det är roligt att Martyn Layzell tänjer på harmonier och ackordfärgningar och skapar ett vidare sound än vad som ofta kännetecknar engelsk lovsång av idag.

Skivan visar också upp en genomtänkt bredd på arrangemangen, vilket gör att den känns rik utan att för den skull bli splittrad. Trallvänliga och förutsägbara melodier växlas med otippade dito och en intressant bredd skapas.

Det handlar mer om lovsånger i "låtförm" än om församlingsanvändarvänligt material. Om man skulle översätta

sångerna skulle jag nog ha svårt att hitta ett givet forum för dem, men det är en väldigt bra "lyssna-till-och-sjunga-med-platta".

Gillar du Tim Hughes, Matt Redman med flera är detta skivan för dig!

Don Moen

Hiding place

Integrity

Don Moen har sålt över 5 miljoner album, skrivit en mängd välkända lovsånger, lett lovsång på alla kontinenter utom Antarktis och mer än de flesta präglat det vi i dagligt tal kallar "lovsång". Genom lång och trogen tjänst har han gjort sig förtjänt av att få leda andra människor och det är ledare likt honom som du och jag borde ha som mentorer.

Don Moen gjorde den legendariska *Give thanks*-plattan (det första Hosanna!-albumet) 1984 och frågan är då: Hur låter det 22 år senare i och med *Hiding place*? För och främst slås jag av hur han lyckas få en studiolatta att bli en live-inspelning. Spontana böner med mera gör inspelningen mer live än vissa "äktade live-inspelningar". Studiomusikereliten gör det hela till en mer välproducerad och genomarbetad skiva än det mesta som kommer ut i genren. Sångerna vill locka till en djupare nivå av Gudsförtröstan. Vissa sånger är nyskrivna, andra är covers. Tillsammans skapar de en bra bredd.

Don Moens tydliga karriär bevisar hur bra han är och även när jag lyssnar kan jag ana att detta är vad man i vissa kretsar skulle kalla "smord lovsång". Guds närvaron är påtaglig. Personligen tycker jag att stilen är lite "old school". Den passar säkert bättre för lite mognare öron än mina 30-åriga. Om du är ung och funderar på vad du ska köpa till pappa på farsdag; seek no more! Innan du slår in skivan kan du lyssna på spår åtta eller tolv och ta reda på vad smord lovsång är.

Text: Rickard Sundström

Foto: Per-Johan Thörn

Rickard Sundström är lovsångsledare och låtskrivare. Han leder Team med uppdrag och bor i Jönköping med sin fru Margaretha.

AVLYSSNAT

Erik Tilling

Hopp

Erik Tilling Produktion

Erik Tilling har verkligen inte legat på latsidan den senaste tiden. Ganska nyligen släpptes *I Din hand ligger mina dagar*, och nu är han aktuell med sitt nya alster *Hopp*. Stilmässigt går skivan i linje med de tidigare genom sitt meditativa och en smula saktmodiga uttryck. Ett uttryck som har blivit signifikativt för honom. *Hopp* handlar enligt honom själv om himlen, om att den inte bara bör ses som ett hägrande mål för oss, utan att är med oss "redan i tiden".

Det sköna med Erik Tilling är att han i sitt tillbedjansuttryck inte räds för att måla med alla livets färger. Livet är inte alltid ljusst och glatt, det innehåller även mörker och motgångar. Detta vågar han, liksom i Psaltarens klagopsalmer, lyfta fram.

Som på tidigare plattor är det andra än han själv som sjunger, bland andra Clas Vårdstedt, Joel Berggren och Mil-lan Holm. Deras insatser är minst sagt fantastiska! Varje medverkande har verkligen presterat sitt yttersta. De två sistnämnda lyfter särskilt fram sångernas innehåll på ett speciellt sätt.

Alla spår håller hög klass. Att placera någon sång framför de andra är inte lätt, men *När jag ser Din himmel* berör mig nog djupast ändå. Denna ljuvliga lovsång kommer otvivelaktigt att förgylla många gudstjänster framöver!

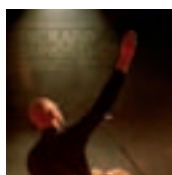
Erik Tilling & company, ni har lyckats med ännu en höjderskiva. Den är ren, ärlig och ger en nyanserad bild av vem vår store Gud är. Vi påminns om att vi inte bara får tillbe Honom när det är party och fest, utan att Han även vill ta del av våra rop av nöd och smärta.

Martin Börjesson

Rickard Sundström

Helighet och en öppen famn

David Media

Under påskkonferensen Tre dagar på Kungssporten i Huskvarna ledde Rickard Sundström, uppbackad av ett rejält gäng kompmusiker, lovsången och tillbedjan. Passen fångades upp och blev till skivan *Helighet och en öppen famn*. Rickard Sundström har under årens lopp både skrivit lovsånger och lett lovsång landet runt. Från och med i höst kommer han att ansvara för Team med uppdrags bibelskola i Aneby, där han tills nu har drivit lovsångsledarlinjen.

Skivan är i mångt och mycket en traditionell lovsångsplatta. Musikstilen riktar sig i första hand till en något yngre publik. Alla sånger, förutom en, är skrivna av Rickard Sundström själv. Starkast intryck gör det elfte spåret *Gud med oss*, som för övrigt kan ses som titelspår. Plattan igenom bevisar han vilken begåvad textförfattare han är. Att han dessutom tar sin kallelse att leda människor in i tillbedjan på stort allvar är en grym kombination. Den som försökt vet att det inte är helt enkelt att på ett nyskapande sätt uttrycka sig och skriva texter på svenska. Detta briljerar dock Rickard Sundström med. Det är befriat från klyschor och rakt på ett ärligt sätt.

Finns det då inget negativt att hitta med denna inspelning? Det är inte rättvist att jämföra svenskt material med den uppsjö av utländskt som ständigt sköljer över oss, med budgetar av betydligt större proportioner. Sett ur ett nationellt perspektiv är skivan en mycket lyckad satsning – en avspeglning av hur svensk, välgjord och smord lovsång låter 2006. Plattan kommer garanterat att inspirera många framöver, både lovsångsledare och skivköpare.

Martin Börjesson

Lou Fellingham

Treasure

Kingsway

Bandet Phatfish är säkert välbekant för många. Det här är frontsångerskan Lou Fellinghams första soloplatta. Soundet är i mångt och mycket väldigt likt det på skivan *Kisses from heaven* av Michelle Tumes, Susan Ashton och Christine Dente. Om vi är överens om att man kan betygsätta och kritisera lovsjungande människor så måste jag dessvärre skriva ner Lou Fellingham en aning. Tyvärr sticker det här, i mina öron, inte ut någonstans. Det är för slätstruket och intetsägande för att märkas i mängden. Ambitionerna är otvivelaktigt högt ställda, men det når ändå inte ända fram. Det känns helt enkelt inte riktigt genomarbetat och färdigt.

Men visst finns det ljusglimtar av bra och innovativa låtar. Min självklara favorit är *Coming home* i sann skön västkustanda. Denna lovsång är ett av de få tillfällen då det riktigt svänger till och berör. Hade Mrs Fellingham vågat ta ut svängarna som på det här spåret även under resten av plattan är jag övertygad om att sångerna hade uppfattats helt annorlunda.

Nog med missnöjestjat! Det är glädjande att det faktiskt släpps en lovsångsplatta med en kvinnlig artist. Utan några vetenskapliga belägg kan man konstatera en manlig dominans på skivmarknaden inom kategorin lovsång. Därför är Lou Fellingham en viktig och betydelsefull motpol med sin spröda och fjäderlätta "easy-listening-radiopop".

För att vara en debutskiva blir helhetsbetyget ändå övervägande positivt. Hade man vågat fullfölja de nyskapande dragen mer hade intrycket av *Treasure* blivit än mer bestående, men det får vi väl vänta på tills uppföljaren dyker upp.

Martin Börjesson

LOVSÅNG FÖR ALLA

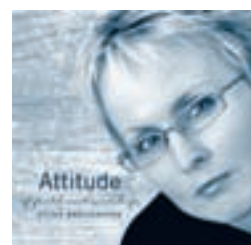
FOLK
Folk

OBESKRIVLIG
Clas Vårdstedt

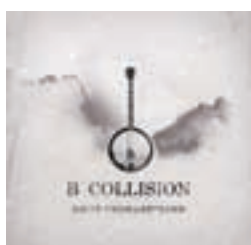
WHERE TO BEGIN
Jared Anderson

ATTITUDE OF FAITH AND WORSHIP
Stina Brockmann

LIVING FOR YOU
Gateway Worship

B COLLISION
David Crowder Band

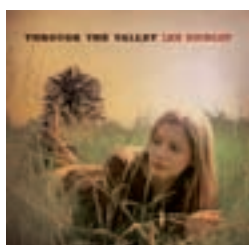
TURN MY FACE
Martyn Layzell

A TREE BY THE WATER
Chris Falson

EVERYTHING GLORIOUS
Passion 06

THROUGH THE VALLEY
Lex Buckley

EVERLASTING GOD
Brenton Brown